

VITOMIR GROS

predsednik Liberalne stranke

Krasti naj nehajo, pa bo slovenski nacionalni interes rešen

IGOR KRŠINAR foto: PRIMOŽ LAVRE
igor.krsinar@reporter.si

Pred našim obiskom je neznanec vrgel velik kamen v okno družinske hiše Vitomirja Grosa v Kranju. Na srečo je obtičal na okenski polici. Nekaj dni pred tem je namreč predsednik države Borut Pahor sprejel ustanovitelje zgodovinske koalicije Demos, med katerimi je bil tudi predsednik Liberalne stranke in nekdanji kranjski župan. Vitomir Gros je bil vedno znan po ostrih in odločnih političnih stališčih. Tudi v intervjuju za Reporter je brez dlake na jeziku govoril o slovenski politiki nekoč in danes. Povedal nam je tudi, kakšno je bilo sporočilo banan, ki so leta 1992 v parlamentu pričakale bančnika Marka Voljča in zakaj nam še 25 let po prvih večstrankarskih volitvah vladajo komunisti.

Bučar je afne guncal na stara leta, ko se je hotel delati nekakšnega očeta naroda, tako kot Janez Stanovnik.

Pred dnevi je predsednik republike Borut Pahor sprejel udeležence ustanovnega sestanka Demosa ob 25. obletnici ustanovitve te zgodovinske koalicije. Med gosti ste bili tudi vi. Koliko stikov imate z nekdanjimi političnimi sopotniki?

Ne prav veliko. Liberalna stranka (LS) je nastala iz Slovenske obrtniške stranke (SOS), ki je bila takrat v koaliciji z Demosom. LS ni bila članica Demosa, zato na volitvah ni zmagal Demos, ampak koalicija Demos - SOS. Ta ni bila članica Demosa, ker so temu nasprotovali nekateri bivši komunisti, ki so se vrinili v Demos. Glavna nasprotnica tega članstva je bila Spomenka Hribar, ki je za sabo potegnila še nekaj somišljenikov.

Spomenka Hribar, ki je na tem sestanku ni bilo, je danes nekakšna glavna ideologinja Milana Kučana in njegovega Forumu 21. Jo je Demosu vrnila nekdanja partija?

Pa ne samo njo. Poleg tega jo je partija vrnila v Klepovo gibanje za narodno spravo, da bi ga prevzela. Slovenska komunistična partija se je ravnala po znanim priročniku VKP-b, po katerem je vse, za kar so se odločili, ničvredno, če je kaj drugega za partijo boljše. Po tem načelu so skušali prevzeti vse, kar se je dogajalo v Sloveniji, od tigrovcev do narodne sprave in celo Demosa.

Zanimivo je, da so nekateri z ustanovnega sestanka Demosa danes na politično nasprotnem bregu. Denimo Rajko Pirnat bolje sodeluje z levico kot desnico, Dušan Plut pa je predsednik Gibanja TRS, ki je del skrajne levičarske koalicije Združena levica, slovenske različice Sirize.

To se ujema s prej povedanim. Moram pa demantirati, da bi bil Rajko Pirnat kakšen komunistični vrinjenec. Nikoli ni bil v partiji, vedno je bil pošten človek in pravnik. Če so mu nekateri zamerili kakšne izjave ob raznih dogodkih, mora to marsikdo pripisati sam sebi. Razna »pametna« ravnanja nekaterih Demosovih ljudi pač pripeljejo do takšnih izjav, in človek pač drugače ne more povedati.

Tudi France Bučar je bil disident in nato predsednik osamosvojitvene skupščine, pred tremi leti pa se je blamiral na politični procesiji, ki je skupaj z Milanom Kučanom nagovorila Zorana Jančovića za nastop na državnih volitvah.

Bučar je sploh posebna figura v slovenskem političnem prostoru. Po mojem mnenju ni bil nikoli disident, ampak se je obnašal tako, kot so se zmenili znotraj partije. Nikoli se mu ni zgodilo nič hudega; ko so ga odstavljali, so ga za nagra-

do poslali na študij v ZDA. Prave disidente so v Rusiji poslali v Sibirijo, v Jugoslaviji pa so enostavno izginili. Bučar pa je šel v Ameriko.

V spominu nam je ostalo, da vam je Bučar leta 1992 očital, da »afne guncate«, ko ste bančnika Marka Voljča, ki je izzival Lojzeta Peterleta na čelu vlade, v parlamentu pozdravili z bananami. Kako na te dogodke gledate danes?

Vsak tak komunistični vrinjenec, kot je Bučar, pač sodi druge po sebi. On je afne guncal na stara leta, ko se je hotel delati nekakšnega očeta naroda, tako kot Janez Stanovnik. Kar je naredil, je bilo skrajno nekulturno, skrajno nekorektno in tudi nepošteno. V parlamentu ima vsak parlamentarec pravico povedati svoje mnenje. Tako sem ga v imenu LS povedal tudi jaz, naša stranka je nasprotovala raznim burkam proti osamosvojitvi, ki so jih vodili bivši komunisti, da se ne bi zgodilo

danesh razdvaja slovensko politiko. Jože Mencinger, ki je zdaj na čelu peticije proti privatizaciji, je leta 1991 odstopil kot podpredsednik vlade, ker ni bil sprejet njegov predlog privatizacije, po katerem bi družbeno lastnino razdelili kar med takratne direktorje.

Demos ni razpadel zgolj zaradi privatizacije, tudi Mencinger ni odstopil samo zaradi tega. Odstopil je takrat, ko je šlo Sloveniji najtežje, ko smo se osamosvajali in morali na hitro pripraviti ustano-vitev države. Tako smo morali poiskati še novega podpredsednika vlade in tudi finančnega ministra, ki je odstopil skupaj z njim, pozneje pa je postal celo guverner Banke Slovenije. Teza, da je Demos razpadel zaradi privatizacije, se je pojavila šele v zadnjem času. Prej so vedno govorili, da je Demos svoje odslužil, ko je sprejel ustavo, da je zato treba iti na volitve. To je bila Bučarjeva ideja. V resnici je Demos razpadel zaradi te Bučarjeve odločitve.

Z bananami smo hoteli pokazati, da smo banana republika in da smo v krempljih komunistov.

nič in da bi Slovenija ostala v Jugoslaviji. Glede banan in Voljča vam lahko povem, da so mi iz ZDA sporočili, da so v senatu gledali to epizodo in da so senatorji enotno menili, da je to prva demokratična poteza nekega parlamentarca v Vzhodni Evropi. Jasnno je, da so se komunisti zavedali ostrine mojega dejanja, zato so jo tako besno napadali. Z bananami smo hoteli pokazati, da smo banana republika in da smo v krempljih komunistov, ki so nam hoteli vcepiti, da smo nevredni svoje države, a jim ni uspelo.

Voljč je bil v igri za mandatarja tudi leta 2012, a ga ni nihče podprl. Tudi takrat je bil nekje v Srednji Ameriki. Danes hoče reševati Slovenijo s tajno skupino Act tank, ki bo razpravljala za zaprtimi vrati.

Treba je iti nazaj v zgodovino. Voljč je bil v Svetovno banko delegiran kot komunistični Jugoslovan, kot del Jugoslaviji pripadajoče kvote, ne kot kak strokovnjak, dodelili so ga v skupino za proučevanje šolstva v pragozdovih Hondurasa. Zaradi tega je tudi dobil banano. Kot opica, ki spleza z drevesa in jo potrebuje. Poleg tega smo s tem pokazali, kot sem dejal, da smo banana republika v krempljih komunistov. Taka oseba seveda tudi ni primer-na, da bo reševala slovensko državo in gospodarstvo, saj je soudeleženec na tisti strani, ki je slovensko državo najbolj uničevala.

Koalicija Demos je razpadla zaradi različnih pogledov na privatizacijo, ki še

Kako pa so potekale razprave o lastninjenju? Vi ste bili takrat predsednik komisije za privatizacijo.

Bile so zelo različne. Komunisti so hoteli vse lastniniti po svojih ljudeh. Njihov glavni ideolog je bil dr. Jože Mencinger, ki je zase celo rekel, da svojih financ ne zna kaj prida upravljati. To je javno povedal v parlamentu. In tak človek je potem vodil slovensko gospodarstvo in hotel biti alfa in omega pri lastninjenju in vseh podobnih zadevah. Njegov prvi predlog privatizacije je bil, da bi pet odstotkov obstoječe družbene (v LS smo ji rekli nikogaršnja) lastnine dali poslovnim organom, torej direktorjem, hkrati pa bi jim izročili vse upravljalvske pravice. Torej bi vse gospodarstvo dali v roke bivšim komunistom. Redkokateri direktor ni bil v partiji, pa še tisti so bili mnogi bolj komunisti kot oni v partiji. Mencingerjev model je bil skrajno neprimeren in za slovensko ljudstvo usoden. Komisija za privatizacijo, ki sem jo vodil, je zavrnila njegov predlog. Prav tako so njegov predlog na vztrajno prizadevanje Liberalne stranke zavrnil Demosovi poslanci na srečanju v Poljčah. Takrat Mencinger ni odstopil, ampak je to storil pozneje, nekaj mesecev pred osamosvojitvijo.

Bi bila Slovenija v boljšem gospodarskem stanju, če bi že pred dvajsetimi leti izvedli privatizacijo, s katero bi se tudi bolj odprli tujemu kapitalu?

Ta dilema je bila vedno navzoča. Takrat smo razmišljali predvsem o privatizaciji v korist slovenskih ljudi. LS je skupaj z

Problem desnih oziroma demokratičnih strank je, da se vseskozi med seboj prerekajo, uničujejo in ponižujejo.

lastniki pozdov (pogodbenih organizacij združenega dela) pripravila predlog za njihovo privatizacijo. Teh je bilo okoli 90. Privatizacija je šla skozi proceduro in do uresničitve brez kakršnihkoli problemov. Na tem temelju bi morala Slovenija sprejeti še drugi predlog LS, zakon o privatizaciji malih in srednjih podjetij, ki je bil jasen in kratek. Vsega skupaj je imel 19 členov. Komisija za privatizacijo ga je sprejela in ga predlagala v sprejem državnemu zboru. Mencingerjevega in tistega, ki ga je na predlog vlade pripravila skupina treh poslancev, pa komisija za privatizacijo ni potrdila. Predsednik Bučar pa z Bizjakom na sejo parlamenta ni dal male privatizacije, ki je bila v zboru občin celo sprejeta, ampak privatizacijski zakon treh poslancev, komunistov Šetince in Pintarja in krščanskega demokrata Deželaka. Ta predlog je bil sprejet, LS ni glasovala in je javno povedala, da pri tej barabiji ne bo sodelovala. Od takrat naprej nismo šli več v parlament.

Je ta zakon povzročil divje lastninjenje, kakršno se je zgodilo pred desetimi leti in je pomenilo propad olastnjenih podjetij?

Zanimivo, saj smo v LS takrat govorili o plazu programiranih stečajev podjetij. Takrat to ni nikogar skrbelo, pa je bilo več kot očitno, da se to dogaja namerno. Še vedno trdim, da so stečaji podjetij programirani in organizirani. Po sistemu najprej privatiziramo, potem napolnimo z javnim denarjem, z nepovratnimi sredstvi in krediti, potem spravimo podjetje v težave, spotoma pa kapital prenašamo iz ene v drugo odvisno družbo, nato pa podjetje kot prazno lupino poženemo v stečaj. Tako delajo komunistični privatizacijski veljaki po nalogu in blagoslovu slovenskih komunistov. Ko je podjetje v stečaju prodano, je običajno kupec neki slamnati človek, ki premoženje kupi spet za isto osebo. Ne razumem, da tega ljudje ne vidijo.

Ali podpirate peticijo za privatizacijo, ki poziva k prodaji vseh državnih deležev v gospodarskih družbah?

Mogoče me bo kdo enačil s slovenskimi skrajnimi levičarji. Noben dober kmet ne prodaja dobrih krav, ampak samo tiste, ki so za k mesarju. Mi pa prodajamo najboljša podjetja. To pa zaradi tega, ker jih ne znajo voditi, namesto da bi jih vodili ti, ki to znajo. Zato pa je treba zamenja-

ti oblast. Komunisti ne morejo dobro voditi podjetij, ker tega ne znajo ali pa jih namer- no slabo vodijo, da bi propadla. To je glav- ni problem. Kaj pa bomo čez 50 let, ko ne bo nič več naše? Slovenci bomo imeli samo še majhna podjetja, kot je moje družinsko. Ali bomo spet mi reševali slovenstvo, kot je moj praded, ko je dajal kruh slovenskim ljudem, vse dneve delal in nikoli šel na do- pust? Se bomo v te čase vračali, ker je nek- do zavozil slovensko gospodarstvo? Zato se ne strinjam s prodajo Elana, Telekomu ... Dajmo jih raje v upravljanje sposobnim lju- dem, ki niso komunisti. Ne pa da naseda- mo, da je treba ta podjetja prodati, da jih ne bodo zavozili komunisti. Vzeti jim jih je treba, da ne kradejo, barabe pokvarje- ne! Ne gre za nacionalni interes, kot vpije ta nova levica. Krasti naj nehaajo, pa bo slo- venski nacionalni interes rešen.

Jože Mencinger je zase celo rekel, da svojih financ ne zna kaj prida upravljati.

Vaša Liberalna stranka, ki so jo ustanovili obrtniki in podjetniki, je že leta 1992 morala iz parlamenta. Koliko ste še politično dejavni? Na državnih volitvah ne sodelujete več. Kaj pa na lokalnih? Imate kje občinske svetnike?

Po odhodu iz parlamenta so člani naše stranke izgubili javne posle. Po vsem tem jih je težko vnovič aktivirati. Na volitvah nastopamo bolj zaradi tega, da stranke niso izbrisali iz registra. Stranka še ve- dno obstaja, da bi jo nekoč prevzeli mlaj- ši ljudje in z njo udeležali svoje ideje v slovenski politiki.

Zakaj se ne povežete z Liberalno go- spodarsko stranko, ki je podobno na- stala iz vrst obrtnikov, in skupaj z njimi oblikujete močnejšo stranko?

Nekaj podobnega se je dogajalo ob usta- novitvi SOS, predhodnice LS. Takrat smo ugotovili, da se je v našo stranko vrnilo kar precej komunistov, ki smo jih enostav- no izločili iz stranke. Ti so potem ustano- vili obrtno-podjetniško stranko, ki je bila podaljšana roka slovenske partije, podob- no kot še nekatere druge stranke. Druge Demosove stranke čistke partijskih vrinjen- cev niso izvedle. Mogoče je bila tudi zaradi tega LS pod tako strahovitim udarom z leve in desne. Komunisti so se zavedali, kaj po- meni, če je neka stranka popolnoma neod- visna od njih in nima nobenih agentov ko- munistične provenience. Desni pa so mor- da bili zavistni, ker smo mi to storili, oni pa ne, čeprav smo jih opozarjali, da imajo ta- kšne ljudi v strankah. Nekatere Demosove stranke so bile že po naravi leve, npr. Zeleni, tudi takratni Pučnikovi socialdemo- kratji, med katerimi so bili nekateri izrazi-

to levi, drugi pa izrazito desni. Ni narobe, da so eni levi, drugi pa desni, ampak da so eni demokrati, drugi pa poslani od komu- nistov, da so znotraj strank počeli, kar so želeli v partiji.

Oblast je nato za dvanajst let prevze- la LDS, ki je nastala iz mladinske orga- nizacije. Po odhodu Janeza Drnovška je izgubila volitve in razpadla. Ampak to ni bila nobena liberalna stranka, pač pa bolj stranka uradništva.

Popolnoma jasno je bilo, da iz ZSMS, ta- kratne komunistične mladine, ne more nastati liberalna stranka. Slovenski ko- munistični levičarji so skušali v zavest ljudi vcepiti, da je levo bolj liberalno, bolj demokratično in podobne neumnosti. Ne more neki ekstremistični mladinski funk- cionar biti liberelec, to je absolutno ne-

mogoče. Enako velja za Drnovška, ki je bil prej predsednik predsedstva ene naj- bolj potuhnjenih komunističnih držav na svetu. To vendarle ne gre.

Drnovšek je kot predsednik Jugosla- vije podpisal sporni dokument, ki je omogočil izredne razmere na Kosovu. Vi ste leta 2006 o tem obvestili gene- ralno tožilko haaškega mednarodnega sodišča Carlo del Ponte. Vam je kaj od- govorila?

Odgovorila mi je, da to ni v redu, ampak da naj te stvari reši slovensko pravosodje. Zadevo so torej dali v obravnavo sloven- skemu pravosodju, ki pa je do njegove smrti ni rešilo. Tako je pravzaprav umrl prijavljen za kazenski postopek.

V nedavnem intervjuju za portal Časnik ste omenili, da je neka ameriška revija leta 1992 objavila fotografijo Drnov- ška s temnopoltim ameriškim major- jem v Salzburgu in namigovala na nje- govo homoseksualnost. Ali lahko pove- ste kaj več o tem? Ste videli tisto sliko?

To je bilo takrat v Sloveniji in Jugoslaviji znano. Mi smo o tem obvestili javnost. Ljudje so to videli. Ta časopis je krožil po Sloveniji.

V Srebrenici so ljudi nagnali v koncentracijsko taborišče in jih pobili na temelju smernic, ki jih je podpisal Slovenec dr. Janez Drnovšek.

Za kateri časopis pa je šlo?

Bila je neka revija, bolj rumeni tisk. Zanimivo je, da ni to imelo nobene posle- dice za dr. Janeza Drnovška.

Je šlo za poskus diskreditiranja Dr- novška? So bile v ozadju kakšne tajne službe?

Tega ne vem. Tako kot drugi v Sloveniji sem to pač videl. Zakaj je bilo to objavlje- no, bi moral takrat razložiti Drnovšek sam, ker je slišal, da se je o tem govorilo.

V knjigi Moja resnica je zanikal, da bi bil homoseksualec. Zapisal je, da so ga skušali Srbi diskreditirati in da je zara- di teh govoric povabil v Beograd svojo takratno partnerico in se z njo spreha- jal po Terazijah.

Seveda ima pravico, da to demanti- ra. Dejstvo pa je, da je bilo to objavlje- no. Svetujem vam, da to revijo najdete in ugotovite, kaj je bilo v ozadju. Mogoče so to v javnost spravili celo komunisti.

Drnovšek je v zenitu svoje kariere raz- kril, da Milan Kučan vseskozi deluje iz ozadja in omenil njegovo omrežje sta- rih fantov, »oldboys network«. Potrdi- tev verodostojnosti te izjave je poznej- ša ustanovitev Foruma 21 in razna sre- čanja raznih stricov iz ozadja pred vo- litvami.

Ta Drnovškova trditev ima prav gotovo re- alno ozadje, vendar je tudi on moral ime- ti neke strice iz ozadja, da je lahko kar iz anonimnosti kot direktor nekega gradbe- nega podjetja iz Zasavja postal predsednik predsedstva Jugoslavije. Tisti, ki smo ži- veli v Jugoslaviji, vemo, da to ne more bi- ti zgolj naključje. Tega pa ni razložil, ka- ko je postal meteorit. Navsezadnje to ni noben greh, tudi homoseksualnost je za- sebna stvar vsakogar. Večji problem je to, da je kot predsednik Jugoslavije podpisal »Smernice za eliminisanje vanrednih prili- ka«, ki so bile objavljene v tajnem uradnem listu, za hrbtom celotnega jugoslovanske- ga ljudstva. Kot predsednik predsedstva bi se lahko temu izognil in rekel, da tega ne bo podpisal. Ali pa bi bilo objavljeno v pra- vem uradnem listu, ne v tajnem, kot ne- obstoječi dokument. Simptomatično je, da so komunistični in celo Demosu naklo- njeni pravniki trdili, da so te smernice ne- obstoječe, ker so bile objavljene v tajnem dokumentu. Dejansko jih nihče ni prekli- cal kljub izrecni zahtevi Liberalne stranke v parlamentu, in tako še danes veljajo kot pravni akt. Pavšalno smo preklicali pravni red Jugoslavije v tistem delu, ki se ne uje- ma s slovensko zakonodajo. Kdo pa je ar- biter, ki bo rekel, da te smernice v Sloveniji ne veljajo, po vseh malverzacijah, ki se do- gajajo? Te smernice niso veljale zgolj za Kosovo, ampak za vse, kar se je dogajalo

biografija

Vitomir Gros se je rodil leta 1942 v pregnanstvu v Skradu na Hrvaškem. Končal je klasično gimnazijo. Po izobrazbi je univerzitetni diplomirani inženir strojništva. Najprej je bil zaposlen v Inštitutu za turbinske stroje, nato kot asistent na strojni fakulteti in v Litostruju, potem pa je z očetom Ožboltom Grosom, univ. dipl. inž. el., ustanovil obrtno delavnico za izdelovanje turbinskih strojev in drugo opremo. V politiko je vstopil konec osemdesetih let kot soustanovitelj Slovenske obrtniške stranke, pozneje Liberalne stranke, ki jo še vedno vodi. Od leta 1990 do 1992 je bil poslanec in od 1990 do 1998 kranjski župan, oboje neplačano. Bil je tudi član upravnega odbora Slovenske hranilnice in posojilnice, ki jo je Banka Slovenije pahnila v stečaj, lastnike in vodstvo pa je kazensko ovadila, toda sodišče je ugotovilo, da njihova ravnanja niso bila kazniva. Družinsko podjetje je prepustil sinovoma, on pa pomaga z nasveti. Ukvarja se s postopki denacionalizacije premoženja, ki so ga komunisti odvzeli njegovi družini, pripravlja tudi knjigo s svojimi spomini in političnimi mislimi.

v Jugoslaviji. Kar se je pozneje dogajalo v Bosni, je temeljilo na teh smernicah. Tudi pokole v Srebrenici so izvajali na tem temelju. Smernice zelo jasno določajo, da se ustanavljajo koncentracijska taborišča, čeprav je naveden lepši izraz. V Srebrenici so ljudi nagnali v koncentracijsko taborišče in jih pobili, in sicer na temelju smernic, ki jih je podpisal Slovenec dr. Janez Drnovšek. To je njegov greh.

Drnovšek je ob koncu predsedovanja Janeza Janša označil kot »princa teme«. Takrat sta bila v sporu, ker je Janševa vlada brskala po črnih fondih Sovve in našla račune za indijskega zdravilca. Kakšno je vaše mnenje o Janši?

Ta zgodba o indijskem zdravilcu je brez zveze, ker je vendarle šlo za malo denarja, poleg tega je bil Drnovšek naš predsednik in je šlo za njegovo zdravje. Popolnoma vseeno je, ali gre denar iz zavoda za zdravstveno zavarovanje ali iz proračuna, vse je iz iste vreče. Glede Janše je zadeva večplastna. Naša stranka ni bila privrženka Janše. Kadar pa je dal dobre predloge, smo seveda to podprli. Pravosodne burke, ki se mu dogajajo v zadnjem času, v naši stranki obsojamo. Te stvari se v pravosodju ne smejo dogajati, dogajajo pa se zaradi tega, ker ga še vedno obvladujejo komunisti. Že iz prejšnjega režima vemo, da sodnik ni mogel postati nekdo, ki ni bil komunist. Demos pa je naredil napako, ker ni prekinil kontinuitete komunističnega sodstva, tako so tudi rablji nenadoma postali »demokracični« sodniki. Od takšnih sodnikov ne moremo pričakovati, da bodo sodili drugače, kot so v primeru Janše in še kje drugje. Janša bi moral že prej ostro nastopiti in povedati, da so sodniki razen redkih izjem vojaki komunistične revolucije in da zato niso verodostojni. Kot je rekel Tito za starojugoslovanske sodnike: »Ne priznajem ovaj sud!«

Seveda pa je tudi to, da njegovi podporniki protestirajo pred sodiščem, burka. To skuša komunistična stran spraviti na raven pobalinstva. Tako se zadeve težko rešujejo.

Kakšne pa so vaše izkušnje s pravosodjem. Tudi vi ste bili v kazenskem postopku zaradi propada Slovenske hranilnice in posojilnice Kranj. Kaj se zdaj dogaja s sodnim postopkom?

Ni naključje, da je pol leta pred stečajem o hranilnici na proslavi v Dražgošah rohnal Kučan.

Na mojem primeru bi se lahko tudi Janševi odvetniki učili, kako se zoperstaviti komunistom. Devet let in pol so nas masirali na sodnijah, na koncu pa so ugotovili, da nismo naredili nič narobe in nič nezakonitega. To je prava resnica. Novinarji iz komunističnega tabora pa lažejo, da se je postopek ustavil, ker naj bi zastaral. To sploh ni res. Daleč pred zastaranjem se je končal.

Ali v zvezi s to hranilnico teče še kakšen postopek?

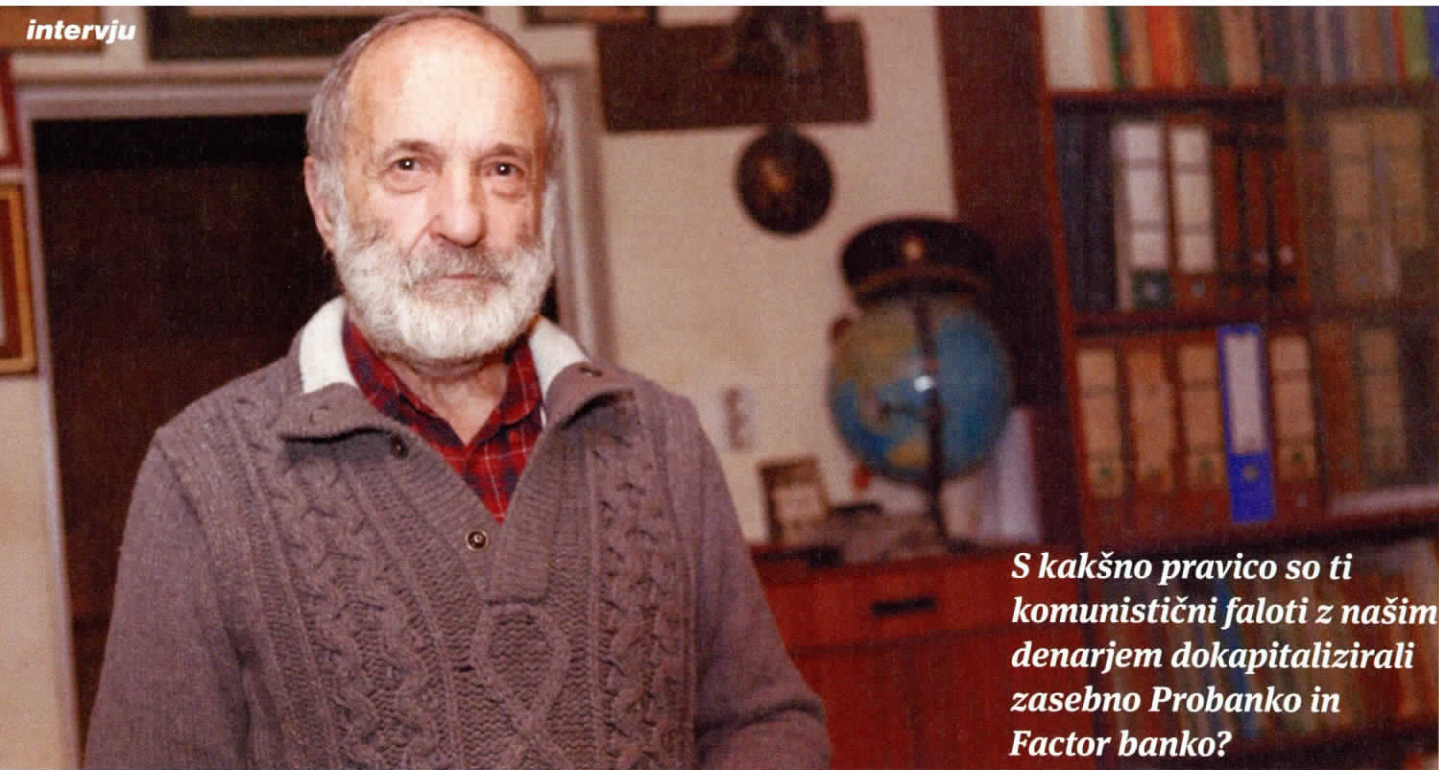
Ja, stečajni postopek še zmeraj ni končan. Ampak vedeti morate, da je bil stečaj za hranilnico uveden popolnoma neupravičeno. Slovenska hranilnica in posojilnica ni bila nelikvidna niti sekundo. Nikoli ni zaprla »šalterja«, češ nimamo denarja, da bi izplačali. Niti sekundo ni bila premoženjsko negativna, pa so jo kljub temu pognali v stečaj. Zato ker je bila ustanovljena po zakonu o hranilno-kreditnih službah, potem pa so sprejeli neki drug predpis, po katerem naj bi se dokapitalizirala z dvema milijonoma mark, česar pa seveda lastniki niso imeli. Večinoma od komunistov vodene HKS - kmečke hranilnice pa so nekako tole-

rirali, da se je vseh približno 60 hranilno-kreditnih družb kot ena formacija organiziralo v hranilnico, izvedle pa so le eno samo dokapitalizacijo za dva milijona mark. Toliko, kolikor bi mi morali plačati za eno samo. To je lumparija par excellence. Ni naključje, da je pol leta pred stečajem o hranilnici na proslavi v Dražgošah rohnal Kučan in da je bil stečajni upravitelj odvetnik Toš, sin

Kučanovega prijatelja Toša, iz znane komunistične družine Tošev, ki je vodil stečajni postopek tako, da bi čim manj iztržil. V nasprotju z zakonom o stečaju je terjatve prodal Gorenjski banki, a jih sploh ne bi smel prodati, ampak bi jih moral izterjati. Terjatev je bilo za približno 870 milijonov, s pripadki vred za približno milijardo 700 milijonov tolarjev, prodal pa jih je za 250 milijonov, nato pa še to kupnino po licitaciji znižal, potem ko so podpisali pogodbo, na 220 milijonov. To je navadna lumparija. Ko mi skušamo preko organov pregona, KPK, kriminalistične službe in državnega tožilstva sprožiti kazenski postopek zoper Toša, ga pa zmeraj rešijo in rečejo, da ni znakov kaznivega dejanja. O argumentih pa sploh ne razpravljajo.

Zanimivo, da so vašo hranilnico poslali v stečaj, po drugi strani pa bank, ki so v lasti države ali članov Kučanovega foruma, niso spravili v stečaj, ampak so jih dokapitalizirali z davkoplačevalskim denarjem.

S kakšno pravico so ti komunistični faloti z našim denarjem dokapitalizirali zasebno Probanko in Factor banko? Slovensko

S kakšno pravico so ti komunistični faloti z našim denarjem dokapitalizirali zasebno Probanko in Factor banko?

hranilnico in posojilnico, ki ni bila nikomur nič dolžna, pa so pognali v stečaj. S kakšno pravico zdaj že četrtič ali petič dokapitalizirajo Novo Ljubljansko banko? LS je takoj po volitvah 1990 predlagala zlom slovenskih bank, skratka, da vse likvidiramo in poženemo v stečaj, obdržimo le Poštno hranilnico, da lahko denar-

so jim pokazali dokumentacijo o tistih, ki prikrivajo denar ameriški davkarji. Naši pa tega ne naredijo. Taisti Toš, ki je naredil v hranilnici škode za nekaj milijonov evrov, je celo sam ali po družinskih članih solastnik kar precej domačih in tujih podjetij, po njih celo parkirišča nasproti parlamenta, v javnosti pa govori-

ker ga lahko žrtvujejo vsak trenutek. Saj še kraljico žrtvujejo, pa ne bodo nekega kmeta.

Kdaj bo po vašem spet zmagala desnica, tako kot je Demos leta 1990? Zdaj nima niti tretjine parlamenta, potem ko je SLS ostala zunaj.

Odhod SLS iz parlamenta je tragedija za slovensko demokracijo, je pa tudi posledica trenj med demokrati samimi. Problem desnih oziroma demokratičnih strank je, da se vseskozi med seboj prereka, uničujejo in ponižujejo. Taki ljudje ne morejo biti verodostojni pred ljudstvom. Vseskozi sem bil presenečen nad potezami Janševe stranke. Izvorno je bila to socialdemokratska stranka, nato se je razglasila za demokratsko, prepustila socialdemokracijo in vrtnico komunistom, sama pa se je pomikala vse bolj desno. Posledica tega je, da je najprej propadla krščanska demokracija, zdaj pa je izpadla ljudska stranka, verjetno je treba uničiti še NSI. Stalno so neka trenja. Zakaj se ne osredotočijo zoper tiste, ki so res naši grobarji? Če v Janševi stranki mislijo, da bodo dosegli 50 odstotkov in enega poslanca, se varajo. Niti ne bi bilo pošteno, saj bi lahko vodilo v novo diktaturo. Samo Janšo bi zamenjali z nekim komunistom. Kljub temu naša stranka ni nikoli nastopala zoper njih. Toda počasi se bomo morali začeti spraševati, zakaj je vse šlo tako, kot je šlo. Janša pa se bo moral začeti drugače obnašati do svojih zavznikov. Tudi njegovi podporniki. Če bodo samo pred parlamentom vpili Janša, Janša, Janša, se ne bo nič spremenilo. Če pa bodo vpili demokracija, lustracija, privatizacija, karkoli drugega, bo to bistveno bolj pritegnilo ljudi. ■

Vseposod (po davčnih oazah) mrgoli naših komunističnih barab, seveda le občasno, ko tja prinesejo ukraden denar in ga tam skrijejo.

ni tokovi tečejo normalno naprej. Potem pa so se iz nas norčevali, levi in desni, češ da zahtevamo break off (zlom), to so pobrali iz Amerike, neki ameriški levo usmerjeni ekonomist jim je to sugeriral. Če poženemo v stečaj podjetja, kot so Iskra, Litostroj, TAM itd., zakaj potem ne bi tudi NLB, saj je prav tako podjetje. TAM ni bil skoraj nikomur nič dolžan razen dobaviteljem, medtem ko je banka izkoristila dobrovernost ljudi in obračala njihov denar. Ga dajala v roke raznim komunističnim barabam, da so z njim kupovali pravzaprav naše slovensko premoženje po postopku privatizacije, pri katerem LS ni hotela sodelovati. To so glavni problemi slovenskega gospodarstva, bančništva in državne ureditve.

Koliko časa bo po vašem Slovenija še talka lobijev, ki izhajajo iz nekdanje partijske oligarhije, ki je ohranila položaje v bančništvu in gospodarstvu?

Dokler se ne bo z imeni in priimki povedalo, kdo je kradel, po čigavem nalogu, kje je denar, dokler ne bo država od davčnih oaz zahtevala odprtje računov. Tako kot so ZDA prisilile Kajmanske otoke, da

jo, da so to kupili Švicarji. Naj pogledajo, kdo je lastnik te švicarske firme. Treba je pogledati, kdo so lastniki podjetij v Švici, Liechtensteinu, Luksemburgu, Cipru, na Kajmanskih, Zelenortskih, Sejšelskih in raznih drugih eksotičnih otokih. Vseposod mrgoli naših komunističnih barab, seveda le občasno, ko tja prinesejo ukraden denar in ga tam skrijejo. Če bodo vse to raziskali naši organi pregona, bo imela naša država takoj dovolj denarja. Objavljeno je bilo, da je iz Slovenije v zadnjih letih šlo za 60 milijard evrov. Je kdo raziskal, kam so šli, po čigavem nalogu in za kakšno raboto? Nihče!

Pahorjeva vlada je propadla po treh letih, druga Janševa vlada in vlada Alenke Bratušek po enem letu. Koliko časa pričakujete, da bo zdržala vlada Mirja Cerarja?

Dokler se bo komunistom zdelo, da je zanje koristno, da vlada. Ko bodo ugotovili, da je zanje bolj primerno, da vlado zamenjajo ali da razpišejo nove predčasne volitve, se bodo Cerarja znebili. To ni odvisno od njega. On je navađen kmet na šahovnici. Je nepomemben,